

Olv.: 1Kir 17,10 - 16 - Zsid 9,2428 – Mk 12,38-44

A szegény asszony két fillérje

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Mondhatom így is, az irgalmasság házába. Minden egyes istenháza Isten irgalmáról szól, amely egybegyűjti azokat, akik Isten irgalmát keresik, és az Isten irgalmára hagyatkoznak. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és kérdezzük meg önmagunktól, mennyire hagyatkozunk Istenre, mennyire bízunk benne? Mennyire fontos számunkra a gondviselés? Ezeket a fogalmakat mind-mind ismerjük, mondogatjuk is, de konkrétan valóban rábízunk magunkat az Istenre, vagy csak mondjuk, ismerjük az igazságot, de azért csak önmagunkban bízunk. Nézzünk önmagunkba, vizsgáljuk meg a gondolkodásunkat, törekvéseinket, szándékainkat. Ezt a szentmisét meghalt Tivadarért ajánljuk föl.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Jézus legfontosabb üzeneteit halljuk hetek óta, vasárnapról-vasárnapra. Jézus egy tanítóúton van Jeruzsálem felé és nagyon sok, fontos üzenetet bízott az apostolokra. Mi magunk is gazdagodhattunk, ha igazán figyeltünk erre a tanításra. Ez az esemény, amelyet ma hallottunk az evangéliumban nem sokkal halála előtt történt. Jézus a halálát értelmezi hallgatói számára, amit nagyon egyszerűen így fogalmaz meg a Szentírás:

***Odaadta Magát! Rábízta Magát egészen az Atyára!
Kiszolgáltatta Magát, mert meg volt győződve,
hogy az Isten szeretete hatalmasabb az emberek gyűlöleténél!***

Bízunk magunkat Istenre!

Ma ezzel az igazsággal szembesüljünk főképpen mi hívő emberek, mert a kérdés az, ha megismertük Istent, megismertük mekkora szeretet van Istenben, akkor miért nem bízunk rá magunkat? Emberi tapasztalatok alapján is, ha valakit megismerünk, valakinek megismerjük a jóindulatát, önzetlenségét, akkor örömmel tartozunk össze az ilyen emberrel. Szinte rábízunk magunkat. Gondolkodjunk el ezen.

***Mennyi bizalom van bennünk Isten iránt?
Valóban Rá tudjuk-e bízni az életünket?
E nélkül nincs kereszténység!***

Nem lehet úgy összetartozni Istennel, hogy mindent tudok róla, vagy sok mindent tudok róla, - furcsa, ahogy fogalmazok, - de Isten is éli az életét, meg én is, aztán néha találkozunk. Ez önellentmondásos. Nagyon lényeges, hogy az ember valóban ezt a kérdést magában tisztázza. A két özvegyasszonnyal kapcsolatos példázat ad bátorítást nekünk ebben a kérdésben:

Bízunk magunkat egészen az Istenre!

Annál is inkább bízzuk magunkat Istenre, mert sokat panaszkodunk a miatt, amit átélünk, megélünk nap, mint nap a világban. Mennyi bizalmatlansággal találkozunk, mennyi hamis szándékkal, mennyi félelmünk van. Vannak-e pontok az életünkben, amelyek valamilyenfajta biztonságot adnak? Ha ezekkel szembesülünk, akkor a hívő ember hallatlan előnyben van a hitetlen emberrel szemben. Ez a világ állandóan a humanizmust emlegeti, csak ez a mai világ humanizmusa az Istentől elszakadt világ humanizmusa. Szemfényvesztés! Álnokság! Rengeteget beszélünk róla, és mégsem működik. Ennek oka van, hogy miért nem működik.

Az írástudók, farizeusok magatartása

Jézus tanítótúján van, tanítja az embereket. Ismét találkozik az írástudókkal, farizeusokkal. Az ő magatartásuk fontos a szegény özvegygel kapcsolatosan. Az írástudók, farizeusok, szaduceusok mindig keresték az alkalmat, hogy belekössenek Jézusba, pedig ők nem is voltak olyan negatív figurák, mint ahogy a mi tudatunkban szerepelnek. Mi minden esetben álnoknak gondoljuk őket, farizeusnak, ahogy ez a szóhasználat is elterjedt a világban. Az írástudók, a farizeusok szigorúan ragaszkodtak a törvényhez, az ősök hagyományaihoz és e szerint éltek. Mi volt a baj velük? A baj az volt velük, hogy hamisak voltak. Számtalanszor megtapasztaltuk életünkben az igazságtalanságot, ahogy itt a Szentírás is említi: „Fölélitek az özvegyek vagyonát!” Jézus velük kapcsolatosan beszél annak a kórnak az igazságszolgáltatásáról, amely hamis volt, az ő érdeküket szolgálta. Jézus számtalanszor említi a hatalmasok, a gazdagok kapzsiságát. Ez a szegények ellenére van.

A templom megtisztítása

Jézus a jeruzsálemi templomban az írástudók, farizeusok, a különböző kereskedők jelenlétét méltatlannak találja, kiűzi őket. Fölteszik a kérdést: mi jögon teszed? Jézus akkor utal arra, hogy ő az Isten küldötte. Pár nap múlva mindaz beigazolódik, amit önmagára vonatkoztatva mondott, hogy Istenre hivatkozva tette, amit tett!

***Jézus Istenre hivatkozva, Isten akaratát teljesítendően adja oda az életét!
Meghal értünk, odaadja az életét, mert rábízta Magát az Istenre!
Jézust meg lehetett ölni, de a szeretetét nem!***

„Atyám háza az imádság háza!”

Jézus azt mondja a templom előcsarnokával kapcsolatosan, hogy ez az imádság háza. Ez azért fontos, mert Salamon, amikor megépítette ezt a templomot, az előcsarnokot azért építette elé, hogy oda mindenki jöhetett. Nem kérdezték senkitől, hogy hisz, vagy nem hisz, kicsoda, honnan jön? Oda mindenki jöhetett. Ezzel kapcsolatosan mondja Jézus: „Atyám háza, az imádság háza!” Vagyis mindenki számára nyitott, aki Istennel akar találkozni, az Istenhez akar tartozni. Ezt az írástudók, a farizeusok nem értették. Mit keresnek itt azok, akik nem ahhoz a szigorú rendhez szabják az életüket, ami az ő életüket meghatározta. Jézus megvédi az embereket. Jézus ennek a történetnek kapcsán beszél arról az özvegyről, aki a templomba jön. A templom előcsarnokában ott van a persely, oda dobnak be pénzeket, többek között ez a szegény asszony is. Ez a döntő! A két asszony történetével kapcsolatosan, - aki Illés próféta történetével kapcsolatosan szerepel, és a jeruzsálemi templom özvegyasszonyával kapcsolatosan - próbáljunk egy nagyon fontos kérdést tisztázni.

A száreptai özvegyasszony és Illés próféta története

A száreptai özvegyasszony találkozik Illés prófétával, aki megfogalmazza kérését. Az asszony mondja, hogy egy maréknyi lisztem van, egy picike olaj a korsóban, nincs több. Illés erre azt mondja: „*Ne félj!* Készítsd el és hozd el nekem. Aztán a fiadnak is, magadnak is lesz.”

Itt álljunk meg egy fogalomnál. Isten és ember találkozásáról van szó. Illés azt mondja: „*Ne félj!*” Jézus többször említi ezt föltámadása után: „*Ne féljete!*” Az egész kereszténységünket áthatja ez a jézusi üzenet: „*Ne félj! Ne féljete!*” II. János Pál pápának ez volt a központi üzenete: „*Ne féljete!*” Lehet, hogy ez egy emberi magatartás. Mi emberek Istennel akarunk találkozni. Istenhez szeretnénk tartozni, Isten mellett dönteni, de azért van félelmünk. Miért? Isten mellett dönteni kockázatos. Vágyakozunk az Isten után, szeretnénk vele összetartozni, de azt is tudjuk, hogy valakivel összetartozni követelményeket jelent. Emberi kapcsolatainkban is így van. Ezért nem akarnak emberek egymással összetartozni. Ezért mennek tönkre az emberi kapcsolatok, mert minden összetartozásnak ára van. Nem lehet úgy élni emberi kapcsolatban, hogy a másik mintha nem is lenne. Minden úgy történjen, ahogy én akarom.

Istennel összetartozni azt jelenti,
hogy figyelünk, mit vár tőlünk az Isten.
Másképp nem lehet összetartozni.
Ez bizonyos félelmet jelent az ember számára.
Vágyakozik, ugyanakkor meg is torpan.

***Illés azt mondja: „Ne félj!”
Az asszony teljes egészében ráhagyatkozik Illés Istenére!
Nem ismeri, hiszen nem zsidó. Ráhagyatkozik teljesen Illés Istenére!***

A jeruzsálemi özvegyasszony két fillérje

A jeruzsálemi templom előtti özvegyasszony ráhagyatkozik teljes egészében a templom Istenére! A zsidó felfogás szerint, aki a templomnak ad, Istennek ad! Ő mindenét odaadja amilye csak volt.

Teljes egészében ráhagyatkozik a templom Istenére, Izrael Istenére!

Küldetésünk! A keresztények küldetése!

Akik velünk találkoznak – küldetésünkről van szó – rá tudnak-e hagyatkozni a mi hitünk Istenére? Emberek, akik velünk találkoznak, azokban fölmerül ez a kérdés, hogy én is ahhoz az Istenhez tartozzak, aki a te Istened? Küldetés! Ez a keresztények küldetése!

***Az embereket segítsük azzal, akik bizonytalanok, akik tele vannak szorongással,
hogy rábízzák életüket a mi Istenünkre, Jézus Krisztus Istenére, aki a szeretet!***

Az özvegyek helyzete akkor és ma

A törvény külön védi az özvegyeket, az árvákat a zsidó világban, de hozzátesz még egy népcsoportot, az idegeneket. Abban a korban az özvegyek helyzete egészen sajátos volt. Ma nincsenek özvegyek. Több nő nem vállalja az özvegy állapotot. El se tudja képzelni. Az özvegyek általában nők. Özvegy férfi sokkal kevesebb van. Akkor is nők voltak sokan, ma is nők azok, akik elveszítik a társukat. Akkor tudomásul vették az állapotukat, ma nem. Ezt szinte képtelenek a nők elfogadni, pedig nagyon fontos küldetésük volt az özvegyeknek. Abban az időben, ha valaki özvegy lett, gondoskodni kellett róla a gyerekeinek. Ezen is el kellene gondolkodni. Az özvegynek volt egy másik lehetősége. Ha a meghalt férjének volt testvére és szabad állapotú volt, elvehette. Ez nem mindenkinek adatott meg. Az özvegyek külön ruhában jártak, hogy tudják róluk, hogy ők kik.

Miben adnak példát nekünk ezek az özvegyek?

Abban adnak nekünk példát, hogy tökéletes istenismerettel rendelkeztek, mert ráhagyatkoztak az Istenre. Egyébként nem volt mit tenni mást. Ez is nagyon fontos. Ma az emberek, amikor nincs mit tenni, nem ez jut eszükbe, hogy az Istenre hagyatkozzanak.

Igazi önismerettel rendelkeztek, vagyis elfogadták az állapotukat, elfogadták a helyzetüket, ezt tudomásul vették.

Mit tudtak mit tenni? Egyáltalán egy ember mit tud mit tenni? Vagy elfogadja helyzetét, vagy állandóan lázadozik. Ez azért fontos, mert ma is az ilyen állapotban lévő emberek legtöbbször a gondja ebből származik, hogy képtelenek elfogadni a helyzetüket, elfogadni az állapotukat. Mindenki velük haragban van. Miért történt vele az, ami történt? Mintha az Isten tette volna ezt velük. Ezeknek az embereknek nincs önismerete. A mai embereknek ez a nagy gondja. Nekik volt azzal, hogy elfogadták az állapotukat, helyzetüket. Isten is elfogadja őket így. Ha az Isten ilyen velük, akkor ők is értsék meg a helyzetüket. Nem a világ esküdött ellenük össze. Történt valami, amiért általában mondhatom, senki sem hibás. Az ő nagyságuk ebben van, ebben ma is sokakat taníthatnak.

Ez az önismeret szükséges ahhoz, hogy az ember élni tudja az életét!

Az ő esetükben az volt a következmény, hogy szétszegték az életüket.
Jótevénytettek, jó tettek, apránként odaadták az életüket!
Nagy lehetőség! Egyébként az ember egyetlen lehetősége,
mindenkinek, akkor is, ha nem özvegy,
hogy apránként szépen odaadja az életét!

Odaadja a férjének, a feleségének, a gyerekeinek, a szüleinek, a munkatársainak, a másik embernek. Van, aki egyből mindenét odaadja, ahogy a száreptai asszony és a templomi asszony mutatja nekünk: ***mindenüket odaadták!***

Mindent odaadni Istennek!

Mind a két asszony ismeri az Istent és ismeri önmagát! Mit jelent Isten ismerete? Tanítják a hittanórákon, a templomokban, a különböző kurzusokon, olvashatjuk a Szentírásban. Ha ismerjük Istent, ismerjük, hogy milyen jó, ő a szeretet Istene, akkor miért nem bízunk jobban benne? Miért nem bízunk Rá magunkat? Nagyon sok gondunk megoldódna. Ebben hitünk gyengeségéről van szó. Jó lenne, ha önmagunkat is jobban ismernénk. Ne állandóan azzal foglalkozunk, hogy én miért vagyok olyan éppen, amilyen vagyok. Miért lázadozunk állandóan azért, hogy én miért vagyok olyan és a másik miért olyan, amilyen.

Isten elfogad bennünket olyannak, amilyenek vagyunk!

Mekkora békesség áradna,
ha eljutnánk erre a magától érthető önismeretre.
Akkor van remény, hogy rábízunk magunkat az Istenre.
Higgyék el, ez életünk megoldása!
Mindent odaadni az Istennek!

Az életünket így, hogy aztán apránként osszuk szét. Itt van a szerzetesi hivatásnak is a misztériuma, amikor valaki mindenét odaadja az Istennek és aztán az élete során aprópénzre váltva, szétszítja.

Isten nélkül nincs humanizmus

A mai világ legnagyobb problémája ebből adódik, hogy mi hívők, mi keresztények nem tudjuk megmutatni a többieknek ezt a végtelen nagy bizalmunkat Isten iránt. Nem tudjuk őket tanítani arra, mit jelent önmagukat elfogadni és megbékélni a helyzetükkel. Ez azért lenne fontos, mert egy furcsa világban élünk. Jézus ott az írástudókkal, farizeusokkal vitatkozott. A világ legnagyobb gondja a pénzéhség, a bankárok, bankok és szövetségeseik éhsége. Ők a mai világ farizeusai, és az emberek tömegei elszegényednek. Fölélik az emberek életét. Ennek egy oka van. A Szentatya mondta: „Mindennek egy oka van, a mai világ minden betegsége ebből származik: az Isten nélküli humanizmusból.” Isten nélkül nincs humanizmus. Az Isten nélküli humanizmus embertelen. A Szentatya a perspektívát is megvilágítja, amikor azt mondja:

***„Csak az abszolútumra való nyitottság esetén
vehető komolyan az ember humanizmusa.
Csak annak van humán gondolkodása, akinek van Istene!”***

Lehet, hogy ezek csak kijelentéseknek tűnnek.
Érdemes lenne, ha a világ elgondolkodna rajta.
Amikor egy pap ilyen kijelentéseket tesz,
a pápa ilyen kijelentést tesz, akkor ezt eleve elutasítják.
Hogyan lehet igaza egy pápának, egy papnak?
Jobban tudjuk mi mindazt, hogy mi a helyzet és mit kell tenni.
Nem tudják jobban!

Nagyobb bizalommal kellene lenni az élet iránt. Az ember életét vizsgálva, élete elején és az élete végén a legkiszolgáltatottabb. Ez a kiszolgáltatott ember: gondoljunk a magzatok helyzetére, gondoljunk az öregotthonok, a kórházak krónikus osztályainak betegeire. Az ember problémáját az a világ soha se tudja megoldani, amelyik csak a fiatalokban, az erősekben, a tehetségekben bíz. Ez a világ a rablók világa.

***Csak az a világ oldja meg az emberi élet gondjait, bajait,
aki a legkisebbekre gondol!***

Ez a születésünk körüli időszak és a legelesettebbek, az időseink.
Ezt a kérdést, az emberi élet kérdéseit csak azok tudják komolyan venni,
akik Istenre hagyatkoznak, és önmagukat helyesen ismerik!

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Mindent oda kell adni Istennek! Életünket teljes egészében rá kell bízni az Istenre! Csak ez a fajta gondolkodás teremthet új helyzetet az emberek világában. Fájdalmasan tapasztalja az ember, hogy magukat kereszténynek mondó családok is, amikor a lányuk, vagy a fiúk mindenüket, az életüket akarják odaadni az Istennek azzal, hogy szerzetesi úton akarnak elindulni, vagy papként akarnak élni, akkor összedől a világ. Utána, amikor bajban van az ember, akkor de jó lenne, ha szerzetesek ápolnák a szüleiket, a rokonaikat, őket, magukat, ha olyan helyzetbe jutnak. Teljes a kuszaság gondolkodásunkban, világunkban.

Mindenki mindenét oda fogja adni.
 Mezítelenül jöttünk és így megyünk el.
 Ha apránként időnket, figyelmünket,
 szeretetünket, javainkat is
 - de ezt utolsó helyen mondom,
 - mert nem ez a legfontosabb – odaadjuk,

akkor Isten boldogít bennünket!

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Hálát adunk Istenünk, hogy szentségi ajándékkal tápláltál minket. Kérjük, hogy Szentlelked kiáradása által maradjon meg az igazlelkűség kegyelme mindazokban, akikben mennyei erő működik, Krisztus, a mi Urunk által.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

Azt kívánom, hogy minden szentmise után megigazulva menjenek el. Rengeteget beszélünk igazságról, igazságszolgáltatásról, igazságtalanságról. Ebbe a családba tartozik ez a vallási fogalom is, hogy megigazulás, ami azt jelenti, hogy az ember őszintén önmagába néz. Isten elé helyezi sorsát és megigazul. Igazzá teszi őt ez a gesztus, vagyis az Isten, akire rábízta magát. Szent Márton ünnepén, aki mindenét odaadta, az életét odaadta az Istennek, az ő pártfogását is kérjük, hogy legyünk egy kicsit bátrabbak!

+ **Á l d á s** +